

Dariusz Tomasz Lebioda

Poncius Pilátus Poncjusz Piłat

Hisz nem tudtam a Názáreti Jézust nem elítélni
összegyűjtötte a népet és azt mondta – király vagyok

Annás és Kajafás a zsinagógában
a jó hírekre várták

és csak a vér és rettegés tudta megtartani
a rendet a távoli Júdeában

a pészah ideje volt és a tömeg így kiáltott
– engedd szabadon Barabást Barabást

belenéztem a tanító szemébe
és láttam benne a fényt

mégsem tudtam megmenteni
a halál nem sokat számít

a méltóság Róma
rettegett arca

pészah ideje volt és a tömeg ordított
engedd szabadon Barabást Barabást

ő pedig előttem állt oly törékeny volt
mint a jáspis és oly büszke mint az onix

ezért megparancsoltam megkorbácsolni
majd keresztre feszíteni

egyetlen arcizma sem
rándult meg

egyetlen könnycsepp sem
gördült le arcán

megmostam kezemet amelyen
nem volt vér

pillantásommal elkísértem
majd megmártóztam a fürdőben

később számosakat keresztre feszítettem
gonosztevőket lázadókat orvosokat

a méltóság Róma
rettegett arca

nem tudom miért éppen
őt választották

és azt sem tudom ki árult be
s a császár

miért hívott villámgyorsan
a fővárosba

nem kértem helyet a történészek
annaleseiben

nem akartam hogy sokáig
emlékezzenek rám

az igazság az hogy a halál
nem sokat számít nem sokat

– sietősen felvágtam ereimet
és nyugodtan vártam

a rám boruló szikrázó sötétség
eljövetelét

Cséby Géza fordítása

Jerzy Fryckowski

Jerzy Popieluszko levele édesanyjának

Anyám
Kápolnám szűkebb lett
Mérete egy autó csomagtartója
Tudom Krisztus már járt itt
Ott az emelő és pótkerék között
Nem kapok levegőt
A felnippucoló-rongy számban
Az utolsó út íze

Ismét elesék
Nincs itt Veronika
Nyakamon a kő nehéz mint a kereszt
És Simon is messze van

Anyám
Mindig is mondtam
Hogy a Golgota itt van a Visztula partján
Lándzsa helyett az ávós gumibotja döfi oldalam
Nekik már ecetre sem telik

Ne rohanj Anyám
Nem érsz ide
A víztükör már összezárult
A meder iszapos és bizonytalan akár az ő hitük

Anyám
A levegő egyre fogy
Fulladok nem tudom
Elküldeni neked fiad utolsó búcsúszavát

Anyám
Ez csak egy kő
Elég kioldani a kötelet
És felemelkedem

Ewa Zelenay

határ granica

határ a bőr
s a levegő között

mely idegen, bár uralt és
belélegzett

engedetlenül összegubancolódott hajtincsek között
a szél közt, amely kéretlenül érint meg
körmök közt, melyek kemény asztallapoktól törnek

határ a megengedett és tilos között
mely korlátozott, előlem szigorúan elzárt

határ a férfi és nő között
akár közted és köztem

melyet állandóan, ám hiába
kísérlünk meg átlépni

Cséby Géza fordítása

Cséby Géza fordítása

Andrzej Grabowski
Rendrakás
Porządki

Itt az idő
kis szobánkat
összesöpörni
a szenteket kihordani az udvarra
talán elmennek sétálni.
Kinyitni
minden ajtót s ablakot
hogy kivigye a huzat
a falakba nőtt gombát

Itt az idő
a sötétítőket levenni
és kimosni a függönyöket
felvakarni a padló
sáros foltjait
és egyedül állni neki
a festésnek
mit a tetőnél kezdhünk

Cséby Géza fordítása

Miłosz Manasterski

Hogyan jutott el Istvánmaci Lengyelországba?

Ma van a Plüssmacik Napja. Elmondom nektek Istvánmaci történetét, aki eredetileg Stefán névre hallgatott volna... De kezdjük az elején.

Amikor Max tízedik születésnapját ünnepelte és kedvenc csokoládétortáját majszolta, Istvánmaci a hévízi dr. Moll Károly tér egyik boltjának polcán üldögélt. Várta a gyermeket, aki kiválasztja magának és magához öleli. Nem oly vidám egy magányos kismackó élete, főleg akkor, ha a szemközti polcokról folyamatosan tigris- és orrszarvúszemek villannak feléje. Éjszakánként, amikor a boltra sötétség szállott, a félelemtől István bundácskájának minden szőrszála felborzolódott.

Hosszúra nyúltak István nappalai a dr. Moll Károly-téri bolt polcán. Az éjszakák még rosszabbak voltak, bár a szemközti polc felől érkező szemvillanásokon túl, a tigris és az orrszarvú egyelőre nem jelentett számára komolyabb veszélyt. Az egyik augusztusi napon Istvánt furcsán beszélő kisfiú emelte le a polcról.

– Ő Stefán – monda a fiú lengyelül. – Mama, papa, ez ő.

István nem értette a fiú minden szavát, mert Magyarországon nevelkedett, de maci-intuíciói jóval többet értettek meg vele, mint amit egy átlag magyar megért a lengyel beszédből.* Azonnal felfogta, hogy a fiúnak jó barátira van szüksége. Kihegyzte hát lekonyult fülecskéit és oldalra billentette a fejét.

– Ez lesz a születésnap ajándékom – szólalt meg Max. A papa a macival együtt odalépett az eladó hölgyhöz és az ügy pénzügyi része rövidesen lezárult. A maci szorosan a fiú karjaiba simult. Hosszú utazásának első pillanatai voltak ezek.

Max egész magyarországi nyaralása alatt Stefánt kereste. Egyetlen játékboltot sem hagyott volna ki, legyen az épp Budapesten, vagy Keszthelyen. Ideutazáskor a repülőgépen még a kapitány-macit is szemrevételezte, melynek árát papája szívesen kifizette volna a légi-kísérőnek. De egyetlen macira sem passzolt a Stefán név. Egyetlen maci sem volt alkalmas arra, hogy barátjává legyen. Végül Hévízen, a dr. Moll Károly téren...

Amikor a kisfiú bemutatta maciját a kiváló magyar költőnek, papája barátjának Cséby Gézának, megkérdezte tőle, hogyan szólítsa meg Stefánt magyarul?

– Stefánt magyarul Istvánnak hívják – válaszolt a költő.

És így lett Stefánból, István.

A Lengyelországba vivő úton a maci nagyon jól viselkedett, Nem félt sem a repülőtéren vizsgálattól, sem a starttól, sem a landolástól. Nem félt akkor sem, amikor a repülőgép rázkódni kezdett és Max papája elmagyarázta, hogy ezt a turbulencia okozza. István nem tudta mi az a turbulencia, de mellette ült Max így egyértelmű volt, hogy semmi baja nem történhet.

Kedves István! Neked és valamennyi macinak, így az én öreg Ignácomnak szintúgy, bárhol is van most a világban, minden jót kívánok a Plüssmacik Napján!

Cséby Géza fordítása

* A magyarok gyakorlatilag semmit sem értenek abból, amit a lengyelek beszélnek, a lengyelek viszont egy szavát sem értik a magyaroknak.